

VŨ HOÀNG CHƯƠNG

ĐỜI VẮNG EM RỒI SAY VỚI AI

XUÂN THU

NHÀ XUẤT BẢN

XUÂN THU

P.O. Box 97

LOS ALAMITOS, CALIFORNIA 90720

(213) 430-5115 & 430-3828

PRINTED IN TAIWAN, R.O.C.

Cùng một tác giả

THI TẬP

THƠ SAY	Hà-nội	1940
MÂY	—	1943
THƠ LỬA	Thái-nguyên	1948
RỪNG PHONG	Sài-gòn	1954
HOA ĐĂNG	—	1959
TRỜI MỘT PHƯƠNG	—	1962
LỬA TỪ BI	—	1963
ÁNH TRẮNG ĐẠO	—	1966
BÚT NỠ HOA ĐÀM	—	1967
CÀNH MAI TRẮNG MỘNG	—	1968
TA ĐỢI EM TỪ BA MƯƠI NĂM	—	1970
NGỒI QUÁN	—	1970
ĐỜI VẮNG EM RỜI SAY VỚI AI	—	1971

THI TẬP VỚI CÁC BẢN DỊCH ANH, PHÁP, ĐỨC

COMMUNION (Cảm Thông)	Sài-gòn	1960
LES 28 ÉTOILES (Tâm Tinh Người Đẹp)		1961
POÈMES CHOISIS (Thi Tuyển)	Sài-gòn	1963
DIE ACHTUNDZWANZIG STERNE (Nhị Thập Bát Tú)	Hamburg	1966
NOUVEAUX POÈMES (Tân Thi)	Sài-gòn	1970

KỊCH THƠ

VÂN MUỘI, TRƯƠNG CHI, HỒNG DIỆP	Hà-nội	1944
TÂM SỰ KẺ SANG TẦN	Sài-gòn	1961

TÙY BÚT

LOẠN TRUNG BÚT	Sài-gòn	1970
----------------	---------	------

TÁC GIẢ GIỮ BẢN QUYỀN

đời vắng em rồi
say với ai

VŨ HOÀNG CHƯƠNG

AA 216903

ĐỜI VẮNG EM RỒI
SAY VỚI AI
THƠ

ORANGE COUNTY PUBLIC LIBRARY
431 CITY DRIVE SOUTH
ORANGE, CA 92668 22

XUÂN THU Xuất Bản

LỜI TÁC GIẢ

Năm 1940, khi lựa thơ in vào tập *THO SAY*, tôi đã gạt bỏ nhiều bài mang tính cách quá riêng tư, một phần cũng e rằng lời thơ quá non nớt. Bây giờ đã là 1970. Sau đó cả một cuộc biên dâu — đúng 30 năm — những e ngại nói trên không còn nữa, tôi quyết định gom góp lại thành một tập nhỏ mang tiêu đề *TUỔI HỌC TRÒ*. Để đối lại với những bài thơ *Tình-Yêu* viết sau năm 40 tuổi — từ 1955 trở đi — cũng góp thành tập nhỏ với tiêu đề *TỪ ĐÁY VỀ SAU*.

Hợp cả lại, thành thi tập này — *ĐỜI VẮNG EM RỒI SAY VỚI AI* — nghĩa là thi tập này gồm 2 phần rõ rệt : Phần Nhất — *TUỔI HỌC TRÒ* — có 17 bài, đều là thơ *Tình-Yêu* viết từ trước năm 1940 ; và Phần Hai — *TỪ ĐÁY VỀ SAU* — đều là những sáng tác sau năm 1954 lựa được 19 bài trong các tập đã in trong khoảng 1955-68.

Nói riêng Phần Nhất, chỉ có 3 bài đã đăng báo, lần đầu tiên được lên khuôn chữ.

PHẦN THỨ NHẤT

TUỔI HỌC TRÒ

Đến khúc quanh rồi

*Biết em từ thuở mới mười hai
Từ thuở em còn tóc xõa vai
Son phấn chưa dùng gương lược biêng
Nửa phần ham học nửa ham chơi.*

*Khoe hồng thắm mặc người trang điểm
Vẻ em xinh kiều diễm thiên nhiên
Lòng không bận chút lo phiền
Trò chơi «bịt mắt»... em quên tháng ngày.*

Bông đào mím chưa say gỗ đá
Tuổi dậy thì trên má chưa căng
Núi cao chưa động nguồn băng
Đêm xanh đâu dễ tuần trăng vội tròn.

Cô thiếu nữ như còn lần bóng
Dưới nụ cười trong giọng trẻ thơ
Khi đùa khi học nhìn nhớ
Gặm hoa đầy một giấc mơ êm đêm.

Hoa xuân lần lượt nở bên thềm
Về gặm càng khoe lộng lẫy thêm
Nhưng cũng theo xuân dần đổi khác
Tâm hồn, hy vọng, với đời em !

Lượt phân điểm hồng thêm gò má
Cặp môi đào nay đã thắm son
Tuổi xuân gần tới, trăng tròn
Tóc mây em quấn, đâu còn xõa vai !

Em chẳng còn ham chơi như trước
Nhịp máu rung trời nước dẫu đâu
Có khi ngồi lặng giờ lâu
Vấn vơ nét bút đường khâu ngại ngừng.

Xiết bao về thẹn thùng e lệ
Trong làn thu cô bé năm xưa
Ai đem sáu muện dăng tơ
Làm phai giấc mộng ngây thơ độ nào?

Chi đã vội gieo vào tiếng hát
Những buồn thương khao khát không đâu?
Giục chi tươi thắm lên màu
Cho hoa đẹp sớm để mau hoa tàn?

Kiều-Thu! nghe chẳng tôi than van?
Đền khúc quanh rồi, em hãy khoan!
Dừng gót nghe tình tôi trải rộng
Thành thơ trên mỗi bước em đàn!

*Rồi em đi hết Thời-gian
Hương say còn ở mãi bàn chân hoa.*

Hà Nội 1936

Cung viên

*Em cười bảo : « Sao anh nhớ mãi
Từng chi tiết nhỏ quăng đời xưa?
Vui chuyện sao anh thường nhắc lại
Những lúc em còn tuổi ấu thơ? »*

*Em thì chuyện cũ em quên hết
Vì em đã ấy mới mười hai,
Ngoài sự nô đùa em chẳng biết
Không buồn dĩ vãng mộng tương lai.*

Nều anh, từng ngón tay khoan nhất,
Chẳng lợm dân bao kỷ niệm xưa
Trong lớp tàn tro ngày đã tắt,
Thì em chẳng nhớ đến bao giờ!»

Ôi Kiều-Thu! hôn em trong sạch
Vui sống yêu đời tuổi trẻ thơ
Ham mê chúng bạn, mê đèn sách
Không chút mây buồn gợn giấc mơ.

Em quên hết? Quên là phải chứ!
Đời em đâu thiếu những êm đêm!
Nhưng kiếp u sầu, tôi gắng giữ
Chút tàn tro ngày sống bên em.

Tôi chẳng bao giờ quên giọng học
Đỏ tuyết băng trên mộng hôn tôi
Trong những buổi trưa hè mệt nhọc
Hay lúc tan canh bướm lạc loài.

Tôi nhớ buổi chiều đông mưa gió
Nhà lan vắng vẻ một mình em
Tựa gối hồng thêu say giấc ngủ
Ngoài song dân tỏa bức rèm đêm.

Lá thư gửi bạn đầy mong nhớ
Em để bên giường, chưa viết xong,
Gió chợt thoảng qua rèm, khẽ mở
Đưa bay tờ giấy đến môi hồng.

Chớm lạnh, giắt mình em tỉnh giấc
Bàng hoàng tay giữ bức tiên hoa
Vuốt mó tóc lơ, em khẽ đọc...
— « Trời, thư ai viết gửi cho ta ? »

Lúc ấy ngọn đèn xanh lả lướt
Về hùa theo ngọn gió đưa tin
Trên má đào xinh như bốn cột
Muôn màu tia sáng mập mờ in...

Ngày tắt nôi đêm tàn chẳng lại
Nhưng tôi còn yêu nhớ viễn vông
Ôm khời tình xa xưa mãi mãi
Kiều-Thu em ! có hiểu gì không ?

Rồi đây em còn nhớ tôi không?
Còn nhớ tôi, khi trên cặp môi hồng
Trên hơi thở hương đưa dài vạn dặm
Và trên giọng hát điên rồ say đắm,
Gió xuân bay dẫn thổi rụng tơ bời
Cánh hoa non ngày thơ ấu mê chơi !
Khi bức rèm tuổi xanh mơ mộng
Đã cuốn dần theo Thời-gian mau chóng
Để lộ màu tươi lộng lẫy không hai !
Khi mớ tóc mun không xòa rũ trên vai
Như trước nữa ! Khi lòng em thay đổi !
Vì ngày xuân mang luôn hy vọng mới
Cho tâm hồn...

Khi cô bé hôm nay

Chưa một ai ca tụng mê say

Đã trở thành trang thiếu nữ

Có phép thu hồn trong sóng thu tình tứ,

Khi vẻ phong lưu tuyệt sắc của giai nhân

Đã điem nên tranh đã dệt nên văn

Đã rung nên muôn lời ca điệu hát

Trong lòng kẻ xưa nay lạnh nhạt

Hay vô tình cả với nàng Thơ

Hay chẳng biết văn chương nghệ thuật bao giờ,

Khi ấy, khi đời em đầy mộng tưởng

Như thủy trào dâng biển lớn mênh mông

Đắm đuối trong tương lai những giờ vui sẽ hưởng

Không biết em còn nhớ đến tôi không?

Riêng tôi sống cuộc đời vô vị
Khắc nỗi buồn u ám từ lâu.
Tôi ngao ngán thờ ơ, khinh bỉ
Hết !... Không hy vọng chẳng mong cầu.

Ôm khối hận gia đình trĩu nặng
Tôi căm hờn thù ghét hôn nhân
Lang thang sống giữa vùng im lặng
Chui ngày tan tác mảnh phù vân

Cho đến lúc vì em, tôi được
Thấy mùa xuân thoảng vị men say
Tôi khao khát rồi tôi mơ ước
Chén rượu Tương-lai hạnh phúc đầy.

Và rất muốn quên đời dĩ vãng
Để hồn nhiên theo giấc mơ yêu
Như sau trận cuồng phong buổi sáng
Đơn độc thuyền con tạm nghỉ chèo.

Bên bờ âm áp xuân phơi phới
Sửa mũi bóng lau vết phong ba
Đắm thân trúc vào hương nắng mới
Vào sắc mây trên nước la đà.

Nhưng một ngày kia thuyền bỏ bến
Đi tìm giông bão chốn xa xôi
Vì kiếp giang hồ chưa đến hẹn
Nên hương êm đêm khoảnh khắc trôi.

Cũng như lúc mảnh hồn trong trắng
Vời tình si trao hết cho em
Tôi lại bơ vơ đường quanh vắng
Chiều lá khô tàn mặc gió đem.

Ôi, một kẻ đi-đày tuyệt vọng
Suốt đời Sờ-mệnh chẳng buông tha,
Tôi theo đuổi chút gì vang bóng
Yêu vui hồi hộp những ngày qua.

Tôi không quên... dù em chẳng nhớ
Rằng vì em tôi biết yêu đương!
Nều rồi đây trong đời mưa gió
Một vài tia nắng xé màn sương,

Đem lại cho lòng tôi nguội lạnh.
Hơi tàn dịu âm của thời xưa;
Nều trên bước đường xa hiu quạnh
Tôi không ngao ngán tháng năm thừa,

Đề gượng sồng so dây Thi-nhạc
Cao dâng lời thắm khúc bi ca
Cho rung động Loài Người tẻ bạc....
Cũng vì em, Tình của đôi ta!

Hà Nội 1936

tình thế nhất

Xuân đắm trong mơ... một buổi chiều
Bên em anh thấy sóng lòng xiêu
Mê man giải hết tình u ẩn
Trong lúc điên rồ anh quá yêu.

Vì anh vẫn ước: Chẳng bao giờ
Em hiểu tình ta, nhắc chuyện xưa.
Anh sợ đời anh đầy lệ tủi
Không làm vui được em ngày thơ.

Nhưng anh tha thiết, có ngờ đâu
Một khắc tan hoang ý buôi đầu.
Anh đã đem dâng tình thứ nhất
Đáy lòng chôn chặt tự bao lâu.

Em cười... chề riều : « Anh thường bảo
Ưa kiếp giang hồ sống lẻ loi ;
Sao anh nghĩ đến tình duyên sớm,
Gạn hỏi chiều nay chuyện lứa đôi ? »

Cười cợt nhưng lòng bao cảm động
Ngập ngừng trên má lệ long lanh.
Thôn thức, tim em thấm mách lèo
Rằng em giây phút đã yêu anh.

Hỡi ơi một phút giây huyền ảo
Đủ đẹp lòng anh sóng gió yên !
Anh sẽ trăm luân ngàn kiếp nhớ,
Cho dầu ngày mai em lãng quên.

Hà Nội 1936

màu say

Mợ bảo : « Cudi thu lạnh đây,
Hàng « len » về đã nhiều rồi ;
Con liệu đi cùng anh đây,
Xem màu cắt áo đi thôi ! »

Em nhìn anh, cười bĩu môi ;
Giờng hết ba năm về trước
Ngắm gương rẽ thử đường ngói
Chỉ sợ anh nhìn thấy được...

Ai biết chiều nay sánh bước
Hàng-Ngang Hàng-Trống Hàng-Khay !
Cả một trời anh mơ ước
Mở trong tà áo em bay.

Anh và em cùng nắm tay
Hà-nội lên đèn sáng rực.
Má hồng như có men say
Ở một mùa hoa thơm phức.

Mỗi bước em càng nao nức
Nhủ anh : « Màu đỏ Rượu-vàng
Là màu em mê hết sức. »
Anh cười : « Chính đó thời trang. »

Đù màu « len » đẹp huy hoàng
Nhưng hết màu em khao khát...
Anh khuyên : « Hàng mới sắp sang ;
Chớ gượng vợ màu Rượu-chát ! »

Đã chọn, lòng say chẳng nhạt,
Em cùng một ý với anh.
Và chỉ buồn trong giây lát
Tuần sau giấc mộng sẽ thành.

Ôi tuần sau! Đã mong manh
Ủ một chiều say nữa đó!
Gắn nhau say mộng say tình,
Chẳng cứ Rượu-vang màu đỏ.

Hà Nội 1936

còn nhớ hay quên

*Em ơi, còn nhớ năm xưa
Đôi ta gỡ nắng guồng mưa dệt Tình?*

*Buổi nắng Trần-Ba-Đình, em mệt
Nghỉ bên hồ lau vết mỡ hôi
Trong khung tóc liễu rời bời
Má đào hoen phấn thêm tươi lạ lùng.*

Mưa chia cách, khăn hồng vò vớ
Thầy tôi về em bỏ đường khâu
Trách rằng: Sao quá đi lâu
Hắn anh còn rẽ vào đâu tìm vẫn ?

Dứt lời nói, ân cần e lệ
Cúi đầu thêu em khẽ mỉm cười
Rồi lên giọng hát tuyệt vời
Chỉ kim quăng, ném toi biri một bên...

Em còn nhớ hay quên ngày cũ ?
Nắng mưa xưa ập ủ lòng tôi.
Mây phen gương lệ bối hồi
Gỡ tơ sầu, chẳng sao nguôi lòng này.

Khăn nào quấn thành mây non Tản ?
Tay sông Đà chỉ loạn kim rơi...
Một mình riêng nhớ, em ơi,
Biết đâu Nàng Nhị nay trời nắng mưa !

Sontây 1937

im lặng

*Em biết anh chờ em ngã ba
Trường-Thị Ngõ-Huyện vắng người qua
Đi chung một quãng, chiều tan học
Chẳng nói « yêu » mà yêu thiết tha.*

*Em biết anh chờ em ngã tư
Hàng-Khay Hàng-Trông để trao thư
Lời « yêu » chẳng viết nhưng trong ý
Ta đã cùng chia một động từ.*

Em biết anh chờ em góc nào
Của Hồ-Gươm xanh như chiêm bao
« Lựa hoa cài tóc cho em nhé! »
Thắm đặn... không là « yêu » đó sao?

Em biết ngay từ buổi nắng phai
Giùm em thử áo đỡ ngang vai
Bàn tay anh chạm vào da thịt
In dấu « Tình-Yêu » lửa cháy dài.

Em biết, trời ơi!... những buổi chiều
Nghe trong im lặng nẩy mầm « Yêu »
Những đêm tay nắm tay ngồi học
Càng học bao nhiêu quên bấy nhiêu!

Im lặng cùng nhau sống giấc mơ
Tưởng như không tỉnh lại bao giờ...
Còn e đời chẳng tin là thật
Anh học làm thơ, em chép thơ.

Hà Nội 1937

Độc truyện Hoàng

Lần đầu em bước lên xe
Chơi xuân tỉnh Bắc nghỉ hè tỉnh Đông.

Xe hơi đường cuốn bụi hồng
Lắc lư xe lửa mây lồng khói xanh.

Hay xe ngựa kéo vòng quanh...
Xe nào em chẳng có anh ngồi kể!

Đăm nhìn cỏ biếc ven đê
— Hồn em mơ ước: chuyển về xe hoa.

Ý này đâu dám nói ra
Sợ em hờn đổi cả nhà ngạc nhiên
Anh đành vẽ giấc mơ duyên
Thành thơ gọi sóng tóc huyền nhẹ rung.
Ô kìa, đã má em hồng!
Anh lo hã đây, em không đổi hờn!
Chuyến đi du thủy du sơn
Chuyến về đôi lứa gần hơn liền cảnh.
Gần hơn cả bóng với hình
Sườn xe mọc cánh hoa. Tình bay cao

Hà Nội 1938

trời mới tỉnh đông

« Sang đò cò nháy... » em còn nhớ,
Kiều-Thu ơi, những buổi « đánh chuyền » ?
Bây giờ mới thật sang đò chứ ;
Nhịp bước chim Ương và chim Uyên !

Bên kia đò ngang là tỉnh lý
Hải-dương rồi đây, em biết không ?
Mà em cần biết làm chi nhỉ !
Mau xuống đò thôi kéo mợ trông.

Dắt tay nhau chạy xuôi con đòc,
Bênh bồng sông nước bồng lao đao...
Em nói : « Để em cài lại tóc ! »
Mà như trọn vẹn một đời trao.

Gió lên, đò nhỏ xiêu chân sóng,
Vừa gỡ tay ra, vội nắm tay.
Đứng sát vai nhau liền cả bóng
Tình ta ai gỡ nổi từ nay ?

Gió lên cao mãi, đò nghiêng ngả
Anh thâm dần men da thịt yêu
Trông thầy sông trôi toàn rượu cả,
Liều nhìn : em cũng say bao nhiêu !

Má đào như cháy lên ngàn ngút
Em thẹn, buông dần năm ngón hoa.
Thời gian được thả về, trôi vút,
Đò đã sang sông nắng đã tà.

Hảidương 1937

đi thi

Mùa thi rồi gương lược
Anh sửa soạn cho em
Ngay từ nửa tháng trước
Ngồi khuya đêm lại đêm.
Hoa gạo nở tươi điểm tất thảy
Sao em còn lo lắng vẫn vơ ?
Anh ơi, từ buổi tình sâu nặng
Em thuộc gì đâu, chỉ thuộc thơ !

Đủ các môn, em học
Mỗi bài cả trăm lần
Nhưng vang dội tim óc
Toàn lời thơ ái ân.

Tại anh viết bao vần thương mến
Đường chim xanh trao đên em chi
Để em ngơ ngẩn trong e thẹn
Đêm ngủ càng thao thức dị kỳ!

Giờng chữ nghe ản hiện
Ngọt ngào trên đôi môi
Nồng say như gió biển
Lùa trong nhịp máu trôi.

Mặc dầu chỉ xem rồi lại trả
Về tay anh tất cả thư từ
Men Tình-Yêu vẫn say em quá
Em bắt đên anh không đáng ư?...

Một tuần qua vùn vụt
Kỳ thi-viết xong xuôi
Anh ngồi bên học giúp
Cho em mau thuộc bài.
Bảng văn-đáp kê vai nhằm đọc
Em quá mừng suýt khóc bên anh
Tên em vira tỏ như trăng mọc
Giữa bôn trời sao tên thí sinh.

Ái cui đi cùng dễ vượt!
Ghé tai anh dặn dò.
Câu nào em không thuộc
Đặng sau anh nhắc cho!...
Đường về nhà quanh co thom ngát
Em nhìn anh, chưa nhạt cơn mê:
«Đời em chẳng có anh sao được!»
Lời nói say như một chén thể...

Ứng diễm hoa gạo nở
Ôi, đóa hôn đầu tiên !
Cả hai cùng bờ ngõ :
Anh đèn hay em đèn ?

Hà Nội 1937

ĐÌNH QUẾ TRỌNG

Theo gió xuân lên đường Ngọc-hà
Nẻo về tươi nắng Trại Hàng-hoa
Đền vườn Bách-thảo anh reo khê:
«Thượng-Uyển này riêng của chúng ta!»

Em bĩu môi xinh: «Làm như vua!»
Rối không dưng chợt buồn vu vơ.
Hỏi, em ngoảnh mặt đi nơi khác
Như giàu tâm tình đang gió mưa.

Anh hiểu rồi; em đã giận hờn.
Làm vua, em chẳng ghét gì hơn!
Ba cung sáu viện đầy nhan sắc,
Hoàng hậu nào xưa tũ bóng đơn!

Em giận mà em chẳng bắt đền
Anh đành nói lại: « Đây Hoa-viên
Của chàng thi sĩ yêu em đây,
Chỉ một mình em thôi, chớ ghen! »

Ngoài rồi em vẫn còn rưng rưng
Chậm bước theo anh vào giữa rừng.
Ai hay phút chốc em quên giận:
« Anh à, bấy hươu đẹp quá chừng! »

Chiều xuống cỏ non mơn mớn xanh
Hươu sao nhèn gặm lá trên cành.
Bỗng nghe cộp hú vang trong gió
Em riều: « Kia ông bạn gọi anh! »

Đúng rồi... ông bạn ở sau đên
Chỉ cách phòng anh một mái hiên
Chuồng cọp phòng vẫn hai giấc mộng
Đi về chung một nẻo cô miên.

Bạn gọi, nhưng anh còn có em,
Nặng chưa tắt hẳn, chiều xuân êm.
Chúng ta phải tới non Nùng chứ?
Líu ríu vừa nghe lọt tiếng chim.

Thoăn thoắt trèo lên miệng mỉm cười:
«Núi chi mà thấp quá anh ơi!
Đứng trên đĩnh vẫn không nhìn thấy
Mặt nước hồ Gươm biếc ánh trời.»

Anh nhủ: «Non Nùng chẳng mấy cao;
Gần đây còn có núi Trông-Sao
Nhưng sườn đá dốc đầy nguy hiểm
Trán tục chưa ai tới được nào.»

*Em ngờ vực, hỏi: Còn hai ta?»
Anh cười: «May được đây! nhưng mà
Em và anh phải giàu tin tưởng
Tránh hết bùn nhơ dưới gót pha.»*

*Nú vai anh xuống, em nghiêng đầu:
«Chớ tưởng em còn bé nữa đâu!
Em hiểu những lời anh nói lắm....
Thôi, ta về nhé! Mẹ chờ lâu.»*

*Đưa em về phò, tạm chia tay
Trở lại vườn khuya anh vẫn say
Trên đĩnh Tình-Yêu hôn chót vót
Tha hổ cạp hú lộng hơi may...*

Hà Nội 1938

nhớ thu

*Những đêm đông buồn trắng vắng
từ nơi vô hình yên lặng*

*Muôn tiếng than dài đưa vắng
tung bay rẽ đám mây mù*

*Lướt qua hồ rộng
mà bờ khuya đã chìm trong sương trắng*

*Hay vờn rung bóng tối
nơi rừng sâu hỗn gió vi vu...*

Phải chăng anh

phải chăng điệu sầu thương theo gió vi vu

Của nước non yêu nhớ mùa thu?

Nhớ tiếc những ngày thu lại

mang theo về buồn tê tái

Nhưng thật dịu dàng êm ái

như chuông chiều thoảng mây qua

Như giòng suối mơ hồ

ấn hiện bên sườn non, mê mải

Rừng cây xanh bờ cỏ biếc,

véo von cùng tiếng chim ca;

Về buồn bông lông kín đáo

nào nùng như khúc bi ca

Của khách phiêu linh dưới bóng tà!

Tia sáng mùa thu mờ dịu
 thoảng lướt rùng khô gió yếu
Man mác nhẹ nhàng như liễu
 buồn như hơi thở cuối cùng.
Ôi sắc đẹp gợi hồn Thơ
 bao vẻ thanh cao huyền diệu!
Cho nên lòng Cảnh-vật
 vì thu say đắm đã từng rung
Như lòng ai kia
 dưới ngón tay hồng người ngọc từng rung
Xa chìm nơi biển mộng Tinh-chung.

Nhưng tiếc mùa thu năm ấy
 cũng vì non sông đã thay
Một nàng tươi xinh lộng lẫy
 vời rèm thơ ầu mờ che
Buông nhẹ gót đào non
 trên thềm cỏ sương đắm gió chạy

Hay trên đường lau sóng lượn
rối bên bờ sudi pha lê
Thoắt dừng chân
nàng múc trong tay ngà muôn hạt pha lê
Tưới cảnh chiều hôm ánh sáng về.

Hay lúc tà huy lưu luyến
nơi ngàn cây xa gió chuyển
Như tiên nga vườn Thượng-uyên
tả tơi làn tóc đưa hương
Lóng lánh áo hồng nâu
như thêu gợn muôn đường kim tuyến
Dưới khe lá rừng thu vắng
hoàng hôn hấp hối còn vương
Nàng thơ ngậy ngời nhật lá
trên đôi cỏ úa còn vương
Giữa rừng thu dịu trắng hơi sương...

Ngày nay phía ngàn trơ trọi
 hoa cỏ âu sầu than gọi
Cùng bóng chiều hôm thăm hỏi:
 nàng tiên thu trước giờ đâu?
Để riêng hiu quạnh non sông
 sudi bạc mây hồng mong mãi.
Thu đi nàng vắng bóng
 ngày đông lạnh lẽo chày càng lâu.
Biết chẳng, nàng tuyết sắc,
 cảnh yêu người tình thăm dài lâu
Vì nàng đi mang vết thương sâu?

Thi sĩ buồn chung với cảnh
 nên khi đêm tàn sao lạnh
Ngắm khoảng xa vời hiu quạnh
 xót cho thân thể phù du
Mèn tiếc nơi lâu cũ người xưa
 mà nay tôi phải lánh

*Tôi thường nghe văng tiếng than dài
trong hồn gió vi vu.*

Phải chăng anh

phải chăng điệu sầu thương theo gió vi vu

Của lòng tôi yêu nhớ Kiều-Thu?

Hà Nội 1936

Ba chữ mê hoặc

Kèm cho cả nhà học
Đã có thầy giáo riêng.
Anh qua lại khuya sớm
Chỉ vì : « Anh yêu em. »

Nhà đông người vui nhộn
Chẳng ai còn nhớ ra
Nơi này anh có mặt
Vì đâu? từ bao giờ?

*Em là gái lớn nhất
Mà chưa lớn bao nhiêu.
Cậu mợ so đôi tuổi
Thì anh hơn em nhiều.*

*Một Tết, hai, ba Tết,
Thời gian như rượu say
Tình yêu như mật ngọt
Thậm bao giờ không hay...*

*Bài toán khó, em hỏi,
Trêu cợt, anh lắc đầu :
« Em hỏi thầy giáo chứ ;
Anh biết làm toán đâu ! »*

*Em giận không cười nữa :
« Thôi thôi anh về đi ! »
— « Trời ! anh về sao được,
Bên ngoài đêm đã khuya ! »*

«Ồ nhì!» em hốt hoảng
Trông ra phía hàng hiên...
Mây trời như nín thở,
Trăng hạ tuần vừa lên.

Bên này phía bàn học
Anh không nhìn thầy trăng
Nhưng mắt em vời vợi
Chứa cả mây cung Hằng.

Thần thờ anh đứng dậy
Đền gán em, dễ dàng.
Hiểu ý người trong cuộc
Mây ngoài trời bay nhanh.

Trăng vời mà vẫn tỏ,
Giận nhau càng yêu thêm.
Run rẩy, anh ngâm khế
Rằng: Hăm-một nửa đêm!

Chuông đồng hồ phụ họa
Thành bản nhạc Tình-si.
Hai đĩa lại ngồi học
Nay mai rồi sắp thi.

Chẳng bài toán nào khó
Hơn bài toán đôi ta :
Nhân lên hay cộng lại
Cho đêm dài mãi ra?

Sao không đêm bắt tận?
Đề anh ngồi luôn đây
Nhìn em và vuốt tóc
Chờ môi dâng rượu đây!

Anh đặt lại con số
Em vẽ lại góc vuông...
« Xong rồi! » Anh ném bút,
Cười vui như điên cuồng.

« Này nhé, anh hăm-mốt;
Em cũng tròn mười lăm.
Chỉ có mỗi một cách:
Từ đây duyên trăm năm. »

« Trăm năm ! » em hỏi lại ;
« Đêm dài đèn thè sao ? »
Đồng hồ điểm hai tiếng
Giữa hai bàn tay trao...

Giòng đời rót hạnh phúc,
Bao nhiêu đêm ngồi kể
Bầy nhiều vòng khăng khít
Buộc đôi hôn si mê.

Rất nhiều sớm chủ nhật
Anh xuống phố lang thang
Rời đèn chiều, đèn tối
Cũng không về « rừng hoang. »

Ôi, khu rừng Bách-thảo,
Quán trọ đời thơ sinh,
Hương nài hoa cỏ đẹp
Nhưng bằng đâu Quê Tinh!

Những trưa hè nóng bức
Cả nhà đều ngủ yên
Phòng học mênh mang quá,
Chỉ còn anh với em.

Những chiều đông rét mướt
Cả nhà ngồi vây quanh
Bàn ăn khói nghi ngút,
Gần em vẫn có anh.

Những tối đi coi hát
Cải-lương từ Nam ra,
Hẹn hò nhau hai đứa
Cùng đi với cả nhà.

Hà-nội sân khấu lớn
Tuồng diễn «Bàng-quý-phi».
Bao giọt lệ đã cảm,
Lòng xuân tuổi dậy thì!

Hết lời anh khuyên giải
Em vẫn chẳng nguôi cho.
Từ đây em hờn giận
Nhiều hơn, làm anh lo.

Nhưng anh rất tin tưởng
Nơi tình yêu nhiệm mầu.
Lòng em càng lắng xuống
Hình anh càng khắc sâu!

Gánh hát đời xứ Bắc
Cơn khùng hoảng tan dần
Chỉ còn một thiếu nữ
Yêu anh chàng thi nhân!

Coi chàng hơn bạn thiết
Coi chàng hơn anh trai
Từ lúc còn thơ ấu
Thoắt đã bốn năm rồi.

Chàng vẫn như chiếc bóng
Qua lại bước êm ru.
Thịt da nào gợn sóng
Vang dội tên: Kiều-Thu!

Kiều-Thu ơi, thơ viết
Trăm ngàn vấn cho em
Cũng chỉ là tiếng đập.
Từ sâu thẳm trái tim.

Cho đến ngày Tận-thê
Tình ta như Bưởi-đầu.
« Anh yêu em » ba chữ
Cùng trời đất dài lâu.

Hà Nội 1938

Gọi lòng kiều

Tự nhủ sông là quên, anh vẫn muốn
Đem tháng ngày khâu kín vết chia ly
Nhưng mỗi phút Thời-gian đưa thép nhọn
Máu thấm rơi mỗi phút đáy tim si.

Anh cũng muốn thiêu hồn trong lửa đỏ
Lượm tàn tro vàng bóng gửi xa đèm
Nhưng mỗi lúc buông tay liễu mặc gió
Anh nhớ ngày thơ mộng sông bên em.

Anh lại muốn đắm trong đời trác táng
Giữa mê ly đầy xác thịt kiêu sa
Nhưng mỗi lúc đêm tan trời hừng sáng
Anh khóc mùa trinh bạch sớm tiêu ma.

Nên anh đến xin em lời hát hùi
Để chiều nay khi gió gọi trăng lên
Anh sẽ với rừng khuya san nổi tùi
Gọi lòng kiêu mau tới giúp anh quên

Hà Nội 1938

Quay về

Đêm xe lửa ghé Na-sâm
Lững sâu chợt hiểu gỗ lăm ải quan
Núi vẫy lòng chào mê man
Khói sương đè nặng lá gan cây rừng.
Lạc loài thôn bản rưng rưng
Kiều-Thu, Hà-nội... mây từng xa xưa!

Bây lâu xuôi ngược đường Nam Bắc
Đầu máy vô tình mặc đầy đũa.
Tuần trước ga Thanh còn rười nắng
Chiều nay xứ Lạng đã giông mưa.

Vui chi phở chợ Kỳ-lừa
Năm đây nung nấu lòng dưa héo ròn...
Chẳng toa nào chờ rượu ngon
Song song đường sắt nỉ non canh dài.
Làm sao quên được tình ai
Chàng Lưu còn nẻo Thiên-thai còn tìm!

Mai anh bỏ kiếp giang hồ lại.
Đáy biển vừa rung động mũi kim.
Phải gắng theo xong đường chỉ đỏ
Uyên-Uơng liền cánh mãi đôi chim!

Dư âm Hà-nội chưa chìm
Kiểu-Thu còn vẹn trái tim đa tình.

Na-săm 1939

giấc mộng đầu

Có một ngày xuân cười
Anh đèn ngõ tình yêu
Những bài thơ anh đọc
Tha thiết là bao nhiêu!

Em, anh, cùng cảm động
Cùng bồi rồi như nhau
Điên cuồng anh gạn hỏi
Im lặng em cúi đầu...

Hai ta cùng bẽn lẽn
Nhưng từ đây về sau
Bao nhiêu là chuyện thần tiên quá
Nhảy múa thi trong giấc mộng đầu.

Một hôm anh trêu tức
Em đuổi đánh vào vai
Vò đầu cho rời tóc
Và mím chặt môi cười.
Bao nhiêu cứ chỉ làm duyên ấy
Đã mách tình em đủ lắm rồi!...

Em còn giàu sao được
Anh hiểu hết, em ơi
Em đừng chỗi vô ích
« Làm duyên » là « yêu » rồi.

Anh bảo : em cõ học
Rõi mai chung một nghề
Đôi ta ngày bốn buổi
Dắt tay cùng đi về.
Bao giờ mùa hạ đến
Ta cùng được nghỉ ngơi
Chapa rừng núi đẹp
Là chỗ ta đi chơi.

Em reo : thích nhĩ!... như vừa được
Sống trước say sưa một quãng đời...

Em còn giàu chi nữa
Anh hiểu hêt, em ơi
Cũng đừng chõi, vô ích
«Thích nhĩ» là «yêu» rồi!

Một lá thư nhỏ nhắn
Chữ tươi màu mực xanh
Của cô nào không biết
Nhưng để rõ tên anh
Anh cất trong túi áo
Ngồi bên em đánh rơi
Em vô tình bắt được
Hòn sỏi mấy hôm trời.
Nhưng đâu có phải anh lơ đãng,
Anh muốn thử lòng em đây thôi...
Thôi em đừng giàu nữa
Em đã yêu anh rồi
Càng chời càng vô ích
«Hòn sỏi» là «yêu» rồi!

Bao nhiêu năm gắn gũi
Bao nhiêu ngày bên nhau
Anh không phải là sắt
Em có là gỗ đâu!

Nụ cười đuôi mắt say sưa ấy
Đã hẹn yêu anh đến bạc đầu...

Nhưng em không chịu nói
Không thú nhận rằng yêu
Chỉ vì chưa bỏ được
Tính trẻ với lòng kiêu.
Và lại em thường bảo :
Hương nhẹ vẫn thơm lâu
Tình yêu rõ rệt quá
Chỉ sợ không bền đâu.

*Không cần phải hẹn hứa
Không cần nói yêu nhau
Không yêu mà vẫn là yêu đây
Êm đẹp làm sao giấc mộng đầu!*

Hà Nội 1939

Khân tay vân điệu

*Nàng mong manh nhớ gã ôm sầu
Rèm nhớ điều hiu lẻ gởi sầu
Tình buộc mãi sầu khơi mãi nhớ
Thư xem trong nhớ viết trong sầu
Dâng sầu bùa kín đêm ngày nhớ
Nghe nhớ lay sang gỗ đá sầu
Vân điệu nở hoa xin hãy vượt
Cho nàng người nhớ gã người sầu*

Hà Nội 1939

răng thực răng hư

*Kiếp nào My-Nương Trương-Chi
Kiếp này đôi lứa tình si đã liêu
Chén thê hoa ngát men yêu
Tự ngàn xưa bỗng một chiều lại say.*

*Kiếp xưa đèn tỏ chiều nay
Môi dào kia, má nhung này: cớ nhân!
Sánh vai ngâm xuống cõi trần
Muôn đời xa, phút giây gần, dễ chi!*

Ngâm rằng đôi lứa tình si
Một yêu, thôi có sá gì biển dâu!
Tiếng rung vẽ giấc mơ đầu
Qua thời-gian; vẫn nguyên màu chưa phai.

Nòi Tình sau trước hỡi ai,
Tin nhau há chỉ « một vài phần » ư?
Thuyền trôi, rằng thực rằng hư
Gái Lầu-Tây với Chàng Ngự-Phủ nào?

Hà Nội 1939

PHẦN THỨ HAI

TỪ ĐÂY VỀ SAU

mã tề trũ tí c

*Bây nay một môi tình cao quý
Tường đã chìm sâu cát bụi đời
Khoảnh khắc thiêu tàn duyên tục lụy
Nửa đêm Trừ-tịch gió lên khơi.*

*Giai nhân danh sĩ mấy người
Bồn phương tâm sự một trời Cờ-đô.
Mười năm qua, đèn bầy giờ
Nhìn nhau thấy cả giấc mơ thuở nào.*

Xuân về nhớ thuở ngát chiêm bao
Giòng nước trôi xuôi chợt nghẹn ngào
Lạc lũng vàng son màu lữ thứ
Cành mai gượng ánh mặt hoa đào.

Mười phần xuân có gảy hao
Tâm lòng xuân vẫn dạt dào như xưa.
Mây phen biếc đón hồng đưa
Dẫu rằng xong, vẫn là chưa thỏa nguyện.

Chung một nòi Thơ chín kiếp duyên
Mỗi tình nguyên thủy vẫn y nguyên
Trái vui trăng nước sáu mùa gió
Cùng lạc về đây bốn hướng thuyền.

Cảm thông giữa lúc hàn huyên
Ta nghe cặp mắt u huyền nao nao
Vũ-lãng nhớ chuyện sudi Đào
Chia tay chẳng biết phương nào tìm quê.

Có nghĩa gì đâu một chữ « về »
Nếu không ngàn dặm ngược sơn khê
Nếu không ngược cả mười năm ấy
Về tận kinh đô của Ước-thề !

Mùa xuân quạt gởi thơ để
Bảo giùm ta — chúa Xuân hề! — còn không?
Hỡi ơi, một phút mơ màng
Đã tan rồi, mây phương lòng sáu lên !

Sài Gòn 1955

trách giã

Ai trách gì ai những bày lâu
Xem thơ chẳng biết ý thơ sâu!
Thi nhân tự trách mình thôi chứ :
Bèo nổi mà sao rễ quá sâu?

Cười sông nước chảy về đâu?
Rễ bèo khăng khít riềng đầu sông Thương.
Chiều mưa bàng bạc phờ phờ
Lệ rụng rưng rưng chột ngùi thương cho tình.

Chiêm bao một phút nở hoa quỳnh
Mà trắng đôi tay cũng bắt bình
Huống đã hoài công chờ nửa kiếp
Vườn trần hoa lạ bướm Trang-sinh.

Nào ai đâu bóng mê hình,
Phải chăng mình tự dỗi mình bây nay?
Hoàng hôn xuống, lệ mưa bay
Sầu lên chẳng nhấp mà cay men hờ.

Hỡi ơi, tình vẫn chỉ là mơ,
Sao cũng đòi phen giận với ngờ?
Mới biết mình si là thế đây...
Mà ai si đến thế bao giờ!

Có chăng một gã-làm-thơ
Mười năm cửa khép mây mờ tháp cao
Nhớ giai nhân tự kiếp nào
Mở lòng ra đón trăng vào thử xem.

Ví có đài gương tỏ trước rèm
Mà ai kiếp trước có là em...
Nhưng thôi, còn ước ao gì nữa,
Bồn ngả tâm tình ngập bóng đêm !

Hồn trong dĩ vãng tan chìm
Ngọn tàn đặng cũng im lìm cánh hoa.
Lỡ nhau một kiếp xưa mà
Đành thôi ngàn kiếp sau là *Sâm Thương!*

Sài Gòn 1955

một bài thơ

Vì ai làm một bài thơ
Từ bao giờ đến bây giờ mới xong.

Đầu trang vắng vặc gương trong
Nhạc loi cánh bướm hương phong nụ đào
Cuối trang vẫn điệu xuân xao
Lửa si mê bỏng cháy vào làn môi...

Đền nhau một chiếc hôn rồi
Mười lăm năm biết có ngói giân hờn?
Sánh vai căn vắn nguồn cơn:
Miệng người yêu có ngọt hơn trăng rằm?
Anh rằng: Đôi cánh phương tâm
Mái Tây vừa thoáng hương trâm đó em!
Kể vai căn vắn nỗi niềm:
Má người yêu có tơ mềm tuyết nhung?
Em rằng: Một đóa phù dung
Mây tang thương vẫn ngại ngừng gió mưa!

Lời sao lời mới dễ ưa
Vàng nghiêng lòng chén hoa chưa ráo thể.
Hoàng-hà chi thủy lai hề?
Phó cho sông chảy ngược về trời cao!

Sài Gòn 1955

mai trắng

Xuân mới ba mươi sáu nồn nường
Riêng cảnh mai cũ chiêm yêu đương.
Dài sông nghĩa ấy tình cao núi
Pha tuyết thân này mặt nhuộm sương.
Chẳng đợi Đông-quân làm Đạo-chủ
Vẫn là Hoa-hậu sánh Thi-vương.
Giang-Nam mộng lẫn vào Giang-Bắc
Trời bốn phương lòng chỉ một phương.

Sàigòn 1956

Mông giao đãi

Nắng vàng theo gió vàng lên
Có ai theo gió về trên lầu ngà?
Hương bay thêm Quê xa xa
Nghìn thu chị Nguyệt chưa già ai ơi!
Từ theo trái Đất giông chơi
Vóc bẻ sừng có đầy voi ít nhiều.
Xót thay, lòng vẫn tiêu điều:
Lửa hành-tinh, mây mùa yêu, đã tàn.

Ngọc phai vàng tắt dung nhan
Trương tư lạnh khóa cung Hàn từng đêm.

Lệ rơi ướt bày màu xiêm
Ngang sông quạ réo càng thêm gọi sáu.

Lệ rơi xiêm ướt bày màu
Ngang sông quạ réo gọi sáu trương tư.

Đêm qua gió vắng lời thơ
Chiều nay lại một chiều mơ xuống trần.

Có ai nặng tâm lòng xuân
Từ khi cõi Tục xa dần cõi Tiên?

Có ai lòng nặng thiên duyên
Từ khi bụi xóa đường lên non Bồng?

Có ai tình cũ nặng lòng
Từ khi sudi thăm nghẹn giòng Thiên-thai?

Để cho mộng biếc Giao-đài
Xe mây rẽ lối trần ai một chiều.

Sàigòn 1959

Tâm sự một người

Thơ ném mười phương
Tình trao thiên hạ
Mời nhớ món thương
Ngàn dâu bóng ngả.
Gõi chẵn ơi, hỡi chiều giương,
Vùi đây tâm sự thê lương!

Tiếng thờ dài sao rụng
Hàng lệ đặng mưa tuôn.
Đầu ập vào người
Mình riết vào người
Giòng đau tâm sự khơi nguồn.
Bình sinh mộng đã hoàng hôn
Bông, tre, vải, cói... mố chôn cuộc đời.

Ta khóc cùng người
Ta giải cùng người
Giòng đau tâm sự đầy vơi.
Gôi chông chênh, mền cũ nẹp khâu rời
Chiều mong manh, giường hẹp của ta ơi!

Trăng rụng nửa vời
Đêm mờ trọn kiếp
Nghiêng đĩa dầu vơi
Không thành giấc điệp.

Bảo giùm ta, gọi hỏi chẵn hời!
Phương nào sự nghiệp?
Tình mắt đâu nơi?

Hương phân vàng son ngoài cửa khép
Thẹn cài nghe mộng tứ bề rơi.
Gọi chẵn yêu mến, giường thân thiết,
Ta mở hồn ta với các người!

Sài gon 1957

Công chúa Paris.

Từ thu về, ngọn gió may
Lướt mũi kim vàng thoăn thoắt.
Xong rồi! Cô thợ khéo tay
Chiếc áo thời trang đã cắt!

Màu chuyen... Đũa tiên vừa đặt
Cây cảnh thôi khoác thanh y.
Từng phờ, đây từng chỗ ngọt :
Áo vàng Công-chúa Paris.

Khách du có gã tình si
Quyết hái bàn tay Công-chúa.
Ôi, nàng đã thiết triều nghi:
Lộng lấy ngai vàng lá úa!

Lệnh xuống, bưng lên khúc múa:
Trăm ngàn pho tượng hồi sinh;
Nhịp với đồng vườn đá cựa
Mây mùa vang bóng hiển linh.

Hai mươi thê kỹ nghiêng mình
Hai chục Paris tròn mắt.
Trái tim vàng của Đê-kinh
Họa điệu tình ca khoan nhặt.

Ai bảo đồng kia lạnh ngắt?
Ai rằng đá nọ tro tro?
Từ đỉnh ba trăm thước sắt,
Này nghe lòng Tháp vương tơ!

Sông Seine vàng lượn đôi bờ
Xuôi xuống vàng Mont-Parnasse
Ngược lên vàng Sacré-Coeur
Từng bậc từng cung đậm nhạt.

Khắp nẻo vàng thu san sát
Ngai vàng Công-chúa nguy nga.
Vương-điện, Hoàng-môn, Đền-các
Châu quanh... vạn thuở không già.

Khách du soi ngọn Đèn-hoa
Xem mặt Đô-kỳ Ánh-sáng.
Nàng ơi, ngoài trái tim ta
Còn sinh nghi nào xứng đáng ?

Nàng ngủ trong lầu Di-vãng
Chỉ thu về mới hiện thân.
Ta, kiếp phi bóng phiêu đãng,
Vì thu dứt ruột bao lần.

Nàng mang vòng ngọc Giai-nhân
Ta có vòng gai Thi-sĩ;
Tìm nhau đã mấy trăm luân
Mới thoả u hoài vạn kỷ.

Rồi... mỗi lần thu hội ý
Hoa-đăng lại vượt trùng dương.
Tháp lại truyền tin báo hỷ:
Cưới nàng Công-chúa Tây-phương.

Paris 1959

em chỉ là mây

Lờ lững sông Seine mắt mở choàng
Nhìn theo muôn mảnh nguyệt ải hoang
Bỗng dựng tròn bóng... Ôi ngàn thuở
Vân-Muội tình si đã gặp Hoàng!

Sao anh ngờ ngác? Lạ lòng chưa!
Em vẫn là mây tự kiếp xưa.
Trời xám Paris thu nặng trĩu
Lênh đênh sáu biêt mây cho vừa?

Chợt gió thay chiều, sao đổi ngôi,
Em ca : Xin bước xuống thuyền tôi !
Tiếng ngân dài ấy nghe quen lắm ;
Khoảnh khắc tiên thân tỉnh lại rồi.

Cầu Neuf đặng xa buông thông chân
Vào sông Seine, lắng tiếng vàng ngân.
«Khoan hò...» Giọng hát buồn thê thiết ;
Ai nhớ nhung gì, Vân hỡi Vân ?

Em bảo : Rồi trăng lặn một mình
Thì mây lại nổi kiếp phiêu linh.
Chỉ thương bờ đá còn ghi dấu,
Mà đá-thuyền-quyên vẫn nặng tình.

Thạch-đầu ngọc ngân bóng mây trôi
Thiệt-tháp hờn trắng lạnh lẽo ngôi.
Anh ạ, Paris toàn sắt đá ;
Lòng đau, Sắt nọ Đá này thôi !

*Anh hiểu! Vàng thu sẽ dậy men
Lá rơi vàng kín mặt sông Seine.
Hôm anh sẽ đong dài trên lá
Để giúp em màu đàn áo « len ».*

*Vân nhớ Hoàng chẳng giữa phút này
Cánh phi cơ lướt cánh đồng mây?
Nhớ Vân, Hoàng chỉ còn hư ảnh
Đôi bạn tung trời sát cánh bay.*

Rome 1959

Ysa

*Chén vàng men cháy những phong ba
Điên đảo ngàn phương giắc mộng ngà.
Xanh tuổi trắng tròn xanh bát ngát
Trời xanh chệt đuôi mắt Y-sa.*

*Nguyệt tỏ mười lăm chuốc chén đầy
Gió reo sóng múa vị đời say
Bước lên nàng đón chào thi hứng
Mở trọn hương màu đôi cánh tay.*

Hồng nhận truyền tin báo Hội Thơ
Mây bay trắng lụa ruỗi vàng tơ
Bỗng dừng mái tóc nàng mê hoặc
Mây bỏ trời xanh tự bây giờ.

Sao cũng mê nàng sao bỏ ngôi
Đông Tây há chịu mãi lia đôi!
Tao-đàn nhóm họp mùa Thu ấy
Là đã Sâm Thương lửa bén rồi.

Hôm mai vắng vặc mảnh tình ta
Giữa Hội-Thơ riêng mở tháp ngà.
Có phải hồng nghê cầu đã bắc
Hai chân trời nôi... bây màu pha?

«Lòng em là một cánh chim trời».
Mở sách, nàng ngâm giọng tuyết vời.
— Ta cũng bẻ Đông liễu cắt cánh
Tìm chim bẻ Bắc đó nàng ơi!

Cắm tay, nàng bảo : Hỡi thi nhân,
Mộng cũng như Thơ, hẳn có vấn ?
Hãy buộc lên Trăng thuyền mật ngọt
Đôi ta chèo tới bến Siêu-chân!

Ôi, lời như ngọc ý như gương...
Bỗng mắt nàng xanh đèn dị thường,
Bờ bến Siêu-chân vừa thấp thoáng
Nổi trên gò má bập bênh hương.

Nét càng như đượm vẻ như lời
Cặp mắt nàng xanh đèn nã người.
Bờ bến Siêu-chân vừa đánh đắm
Ngàn thu vào sóng tóc đẩy voi...

Giật mình! Đây sự thật phong ba
Đã xé tan tành duyên chúng ta.
Thơ Mộng lia đôi, thuyền vắng ngắt
Quanh co lạc mãi nẻo Ngân-hà.

Để mỗi lần trăng hiện dáng thuyền
Phương này tê tái giấc mơ duyên.
Y-sa nàng hỏi, phương nào nhỉ
Thơ có còn say *Mộng ảo huyền?*

Bài Thơ ta mở với trăng đầy
Khép lại bằng trăng khuyết ở đây.
Điều điều nhất phương hể vọng mỹ...
Sao mờ chênh chênh bóng đêm vầy.

Knokke — Sài Gòn 1959

Mây Sóng Tình Thơ

Đêm đêm Bắc-hải Thái-bình-dương
Hai chiếc bao lan dài nhớ thương.
Mượn nguyệt cầu kia làm tín trạm
Mây tình lang gửi sóng tình nương.

Ký hiệu truyền ra gợn nỗi chìm
Mang theo từng tiếng đập con tim
Đàn vào hơi thở ai trinh nữ
Mộng trắng thơ vàng tóc bạch kim.

Hai cỗi chênh nhau một góc ngày
Trăng lên phương đó lặn phương này.
Đôi ta chẳng thể cùng chung bóng
Mà tiếc vầng trăng đẹp tối nay.

Ai gạt giùm ta trục địa cầu
Xiên về bên trái của châu Âu?
Đề ta chung một vòng kinh tuyến
Khỏi bị Thời-gian chia rẽ nhau !

Cuong vọng mà thôi... giọt lệ tràn,
Thời-gian vẫn kết với Không-gian
Thành hai ngọn giáo «tung-hoành-độ»
Xé mãi lòng ta đến nát tan.

Đành gậy trảm gọi gió Đông-phương
Nổi lửa thần giao đột dậm trường
Tâm sự phóng lên bờ Tĩnh-hải
Cho vầng trăng chuyền xuống Tây-sương.

Cực-tử màu chen sắc Ngoại-hồng
Ngàn tia sâu nhớ vút hư không
Băng qua Nguyệt-trạm về nơi ấy
Là gã thi nhân đã cháy lòng.

Nàng cũng thi nhân... có khác gì,
Mắt xanh ngàn thuở lại hồ ly.
Trái tim nàng: chiếc thiên nga trắng,
Đâu nữ dành riêng để gã si!

Cho nên trời Bắc-hải mây nao
Mỗi Thái-bình-dương lúc sóng trào
Hai ngả bao lan cùng họa nhịp
Mở vòng tay đón một ngôi sao.

Sài Gòn 1959

mộng chim tiên cảnh

*Cách nhau mười chín giờ bay
Mà không liền cánh chim này được ư ?
Cây sấu trút mãi lá thư
Nhớ thương nát cả danh từ... Hỡi ơi !*

*Đêm đêm nhìn ảnh mơ người
Đền mòn da phần môi cười nhòa hương.
Ảnh treo dần khắp bốn tường
Siết vòng vây một góc giường đảo hoang.*

Sóng thu gợn ánh hồi quang
Gồi chẵn bồng lừa sáu loang canh dài.

Nằm đây giõi bước chân ai
Cánh bu-hoa nở dẫu hài lãng du.

Ba-Lê đẹp áo vàng thu
Mặt trời La-Mã sương mù Luân-Đôn.

Bờ Thiên-Thanh lãng hoàng hôn
Đò xuôi Bạch-Linh tâm hồn tuyết băng.

Hỡi ơi, cô gái tròn trăng
Duyên bèo mây lại kết băng tóc tơ !

Ba năm một mối tình Thơ
Núi trông mây, bển còn mơ tưởng bèo.

Tình chưa nổi sóng mà xiêu
Biết ai nhớ ít thương nhiều hơn ai ?

Muôn giòng thư, hãy nổi dài
Cho song hồ với trang dài liền nhau !

Sẵn trăm ngàn bức thư sầu
Đường kia nối cả Địa-cầu Nguyệt-cung.
Hai phương sẽ hết lạnh lòng
Đêm vào một giấc mơ chung với Ngày. (

Sá chi mười chín giờ bay
Mà không liền cánh chim này Trương-tư !

Sàigòn 1963

duyên mưa loạn

*Người đi ta cũng lên đường
Trông ra khói lửa mà thương phong trần.*

*Biết bao giờ gặp cò nhân
Cho ta lại được có lần cầm tay?*

*Lời kia xin tạc dạ này
Mong đừng quên, lúc đổi thay cuộc cờ.*

*Một đi nắng đợi mưa chờ
Bèo mây ai dám hững hờ lòng ai...*

*Đường khuya nhớ buổi kê vai
Đèn khuya nhớ lúc canh dài trao yêu.*

*Rồi đây khói sớm men chiều
Say bao nhiêu lại bấy nhiêu ngậm ngùi.*

*Nước non thể cũ khôn nguôi
Giống đa tình vẫn muôn đời tình si.
Người ơi, ta biết tặng gì ?
Mượn vấn thơ gửi hồn đi theo cùng !*

Sài Gòn 1963

cánh mai trăng mộng

*Thời gian chập lại cả đôi kim
Một phóng mười hai mũi trúng tim.
Giờ điểm Giao-thừa... Ai gọi đó?
Mang mang tiêm thức bóng Quê chìm.*

*Góc màn sương khói năm im
Cờ-đô mờ nét cuộn phim Tháng-ngày
Đã từ lâu... Thoắt giờ đây
Lòng căng thẳng, chiều lên đây bóng Quê.*

Hàng-Cót trường tan, sóng tóc thể
Dâng vào Yên-phụ ngược con đê
Xuôi ra Cồng-Chéo sang Hàng-Lược
Từng dàu bèo theo giạt bên mê.

Vàng thêu tượng đá Vua Lê
Cây quỳnh giao, lời đi về Chợ Phiên.
Thoát thai từ truyện thần tiên
Phật phơ bướm nhỏ chim hiền tung tăng.

Đêm vườn Bách-Thảo hội hoa đăng
Cặp má đào ai gợn tuyết băng?
Chiếc vượn Non Nùng ngân tiếng hát
Rung theo hôn đá với hôn trăng.

Mùa thu Hà-Nội trẻ măng
Gió may cũng gió Gác Đàng nhiều phen
Sánh vai nhau chọn hàng « len »
Đẹp đôi cho đất trời ghen hai người.

Xe điện Hà-Đông xuống nửa vời
Mưa phùn men bốc cỏ xanh tươi.
Vùng Thanh-Xuân, buổi thanh-minh ấy
Không biết chàng si hẹn gặp ai...

Rống lên một bóng u hoài
Ôi thôi từng khúc ngã dài tâm tư !
Chín giao thừa, tám năm dư
Cành mai trắng mộng đêm trừ-tịch xuống.

Tin xuân lữ thứ nghẹn hồi chuông
Lệ võ mười hai nốt nhạc cuồng
Sân khấu lụi xa vào ký ức
Phai dần hư ảnh, cánh màn buông.

Khói đầu mờ tím căn buồng,
Thời gian ai đốt trên lương thân giao?
Cờ-đô lừa ấy gan nào ?
Sài-đô son sắt như bào như nung !

Sài-gòn 1963

Một phiên u hoài

Cắt vào tâm sự thê lương
Mỗi đêm rằm chuốt thành gương sáng ngời.
Mặc ai gió lộng mây lười
Trăng tròn ta gửi cho người tròn trăng.

Bồn năm qua rồi đó chẳng?
Nàng soi vẫn thấy đêm vàng vặc xưa.
Mắt xanh in bóng thuyền mơ
Tóc hoa vàng đọng vẫn thơ gieo vàng.

Trăng mười lăm gửi đều sang
Tuổi mười lăm cũng mê nàng không đi.
Biển Đông con nước dậy thì
Lại tròn thêm một chu kỳ tối nay.

Chim thần, hãy ngậm gương bay!
Và sao Bắc-dầu, chuyển tay về Đòai!
Theo gương hồn bướm lạc loài ;
Hoa soi bóng, gợn u hoài đèn dâu !

Sàigòn 1964

côn đường các

*Ôi chùa Phật-Ngọc mái long lanh,
Đất Phật từng gieo hạt ngọc lành!
Du tử dâng hồn lên Vọng-Các
Gương soi chẳng chút úa màu xanh.*

*Đê mê hài hán bước triều thiên
Nhạc nữ, hoa thần, hay giáng tiên?
Cong vút bàn tay ai mở nhịp :
Cánh Thơ, giàn Nhạc, đêm Hoa-viên.*

— Thi sĩ từ đâu tới chồn này?
Tiếng ai vừa cất phới hương say.
— Từ đâu? anh cũng không còn nhớ
Em ạ, chim trời mỗi cánh bay.

Nửa hé vành môi nửa ngập ngừng
Nàng xoay nhịp bước, ngã vòng lưng.
Hỡi ơi đã ngấm men hổ hải
Vào tận vùng cung điện kín bưng!

Xiêm áo tán phi gợn ngọc ngà
Lửa thiêu cuồng vọng khắp làn da...
Phút giây nghe trĩu bên lồng ngực
Tiếng thờ dài buông, rũ cánh hoa.

Nàng gượng cười, trắng tắt đã lâu,
U cung đòi lại đóa Lan sầu.
Mái đèn cong vút tay ai đó?
Ngà ngọc xin đừng hoen lệ châu!

*Xứ Thái mây chìm khóa bến mơ
Vàng son thăm thăm bụi tung mờ.
Còn hương vương giả thơm giàn nhạc
Hay cũng tàn theo đêm Hội-Thơ?*

Bangkok 1964 .

Giây phút ngỡ ngàng

Làm sao tôi nhận ra cô bé ngồi kia!
Chiếc én đình Vương Tạ
Giữa Sài-gòn Sáu-tư
 nắng phai mùa Đò-lá
Hoàng hôn dài lê thê.
Lời giới thiệu dài hơn cả hoàng hôn :
 « người mới xa về.... »

Tôi sống sờ, gương cườì...
Hết thấy đều xa lạ!
Buổi họp nào đây? Có phải đường lên
Sacré-Coeur hoa vàng tượng đá?
« Người về... » tôi nhắc lại tên,
Dư âm đầy mạch máu vang rền.

Thề ra đây là Huyền tôi quen
Trong lòng một chuyện đi
Mở mắt đô-kỳ-ánh-sáng: Paris?
Trong một chuyện đi
Mà sông Seine cùng tháp Eiffel
Mỗi xè trắng thu còn nhắc nhở thắm thì.

Sao có chuyện hoang đường thề được?
Nước da thù mị kia
Gò má bình yên này
Và mái tóc... Ôi tội tình cho mây!

Là Huyền ư? Huyền của Lang-thang?

Lạ nhì!

Càng phi lý nữa là...

Nhất là...

Chiếc áo lụa phân hồng

ngoan, hiền, thướt tha.

Hỡi áo đẹp « cô dâu bé bỏng »

Ngươi thẹn thùng chẳng nể hải hà?

Ôi, một tảng màu từ đâu lạc lõng

Vẽ bức tranh đầm duyên Bích-Câu?

Bức tranh tôi đã thuộc lòng

Đền từng sắc điệu

Từng gợn bất ngờ

trên nét thẳng đường cong!

Hay là... một trong muôn nghìn
vũ trụ song song
Với trần gian này
từ lâu sương mờ khói lãng
Đột nhiên vừa đây
cắt lăm vào một khoảng?
Trời ơi bức họa sơ nguyên!
Đâu chiều-ánh-sáng đêm hoa-nguyên?

Tôi bước lên...
như người máy...
bước lên...
Đồng thời giọng « cô bé ngồi kia »
— người mới xa về —
cũng trầm trầm rung lên.

Tôi nín thở ;

chiếc đồng hồ đeo tay cuồng loạn đập.

Kìa : những con đường dọc ngang

Từ môi nàng vút ra, thẳng tắp.

Chúng giao nhau, kẻ nhau,

lìa xa, rồi lại gặp...

Đây rồi, Huyền của Lang-thang !

Ngược xuôi bờ đá chân cầu Neuf.

Trăng vỡ đầu sông... hân nhớ Hoàng ?

Đâu đó nước dâng...

tôi giật mình, hụt bước.

Vũ trụ quanh tôi bỗng thu hồi kích thước.

À, đây phòng họp...

người quen... !

Nửa chớp mắt ngờ cung đàn lỗi nhịp,
Bài thơ sai niêm,
Nhưng ai đã giùm tôi xóa phăng ?
Vết thương mờ ra
— may thay —
vừa đóng kịp.

Tôi cười...
— không gượng nữa —
... tiền lên
Bàn tay siết chặt vọng tên : *Huyền !*

Sài Gòn 1964

Công chúa mười tám

Công-chúa MUỖI-LĂM, nàng ở đâu ?
Tìm nàng, thôi đã nát Âu-châu !
Ba-lê Nhã-điền hay La-mã
Đâu cũng rêu in lệnh MIỄN-CHẦU.

Sân-châu lẻ cặp những vãn thơ
Giạt tới sông XANH lạnh ngắt bờ.
Nét vẽ bay lên sườn núi TRẮNG,
Đâu rừng Thi-Họa thuở ban sơ ?

Ta mới đi hoang chín kiếp dài,
Áo thêu rồng phượng rách chông gai.
Nhớ năm xưa đến khu Rừng-cầm
Lục-địa già nua bỗng đẹp trai !

Kiếp thứ mười nên bước đã chôn,
Ta gieo mình xuống thảm hoàng hôn.
Ngủ chung giấc ngủ nàng Công-chúa,
Mơ-tuổi MUỖI-LẮM biếc lại hôn.

Nàng say sưa ngủ dưới trời sao
Chợt gọi tên ta giọng ngọt ngào :
Anh nhích gần coi em vẽ bóng
Cho THƠ là một với CHIÊM-BAO !

Đê mê nhịp thở phút luyến ngưng,
Đôi lứa chìm sâu đáy Tượng-trung.
Ta nhủ : Kia em ! THƠ mở lời,
Còn sâu hơn cả trái tim Rừng !

Đêm cũng đêm sâu nhịp với TÌNH,
Nhưng đêm nào chẳng có bình minh!
Ta hôn mười ngón tay vừa nở
Rồi bước đi hoang lại một mình.

Tường đâu rưng Cầm mãi thâm u,
Nàng chẳng bao giờ mở sóng thu.
Vì chẳng bao giờ ta cất tiếng
Gọi cho nàng tỉnh giấc ôn nhu.

Năm năm trở bước một lần thôi,
Hoàng-tử-không-nhà lại cỏ ngói.
Giấc ngủ bên nàng đêm Tái-tạo,
Thơ ngâm truyền lửa đóa hoa môi.

Ai hay một sớm tự non sâu,
Ngập gió bay ra lệnh MIỄN-CHÂU.
Cánh quạ nổi hàng đen khủng khiếp :
Tin nàng công chúa bỏ rừng sâu!

Hôm trước, loài Kim hiện ngọc ngà
Hóa trang làm một chiếc thiên nga
Xé mây BẠCH-LĨNH... Ôi, Người-đẹp
Trút lại tàn y : Lục-địa GIÀ... !

Biển Bắc trời Âu hết đẹp trai,
Nhòa tranh Siêu-thực bóng trang đài.
Thơ Trừu-tượng cũng nhòa linh giác,
Hồn chẳng đong đầy cặp mắt nai.

Ngơ ngác rừng xưa đá chập chùng,
Nơi nào cửa Khuyết hỡi Mê-cung ?
Nàng đi mang cả hồn Thi-Họa,
Trời biển nằm trơ mây mảnh khung.

Ta biết nàng đi chẳng một vè,
Tìm ai Nhã-điền với Ba-lê !
Mây phen La-mã ghì vân thạch,
Trượng ngủ không bay gọn tóc thề.

Hỡi ơi! Công-chúa vượt trùng dương,
Đất Mới hoa dăng khắp ngã đường.
Sáng rực nơi nào đôi mắt biếc
Là nơi ấy mở một triều Vương.

Hòa-lan Đan-mạch nắng vàng thu
Đôi bạn tình xưa phút mộng du.
Hài gấm chỉ còn ta nhận dầu,
Chừ xuân ngăn ngắt tím sa mù...

Ngẩng nhìn sông Bạc chẳng mưa tuôn,
Châu Á khuya nay động khối buồn.
Thăm thẳm mây phương lòng rạn vỡ,
Sao-trời nhân lệ một thành muôn.

Hoảng hốt ta ôm chặt bóng kiêu,
Đẩy tay swong khói nặng bao nhiêu?
Phải chăng, kìa góc rừng Thi-Họa
Vẳng tiếng chim xanh gọi THIẾT-TRIỀU!

Hai mươi một tuổi nét xuân đằm,
Nàng bỏ trời Âu tuyết bóng tằm.
Trải đúng hai mùa sen Tịnh-đề,
Hỏi loan, Công-chúa lại MUỖI-LĂM ?

Vào giấc cô miên, nàng hãy nghe !
Còn đây nửa vạt áo-rồng che.
Ta lên đường gấp cùng tia nắng
Cho kịp dâng nàng một xác ve...

Nàng ôi ! nàng ôi ! ta mơ chẳng ?
Biển Đông biển Tây đều biển băng !
Thôi rồi, ta không còn dám nghĩ
Tiếng ấy : chim trời hay cá săng ?

Nhưng từ tấm cá bóng chim mờ,
Kỷ niệm tung hoành nát gỏi mơ.
Hoàng-tử-phiêu-bồng thân nhẹ bắc
Vào săng còng thầy chỉ là THƠ !

Một gửi xương da vách huyết mềm,
Thịt hao mòn có đất cho thêm.
Cả THÂN TÂM lại đầy phong độ,
Ta sẽ hồi sinh đúng nửa đêm.

Kiếp thứ mười hay mười-một ư ?
Cần chi ! rông phượng áo chưa hư !
Sông XANH núi TRẮNG rừng THI-HOÀ,
Ta đèn phen này kết thảo lưu.

Và ta nằm xuống thăm bình minh
Ngủ giấc sâu hơn biển Thái-bình.
Công-chúa MUỖI-LẮM về cạnh đó,
Thay ngôi Chủ Khách lại càng xinh.

Nửa giấc nàng say hé cặp môi :
Nhớ nhau hẳn cũng THỜ xong rồi ?
Trước kia vẽ bóng, hình quên vẽ,
Hơi tiếng đều quên... hóa lạc đôi !

Tiếng trời hơi dật vện trường canh
Nay đã về... qua nhịp-thờ anh!
Tóc bạch kim này, em chỉ đợi
Gieo hương cho mộng ngát duyên lành.

Ta ưỡng từng âm hưởng dị kỳ
Nhưng lòng nghe gợn sóng hổ nghi :
Em ơi ! Rừng-Cầm vui đoàn tụ
Sao chẳng hề vang khúc họa mi ?

Ngọc võ, san hô trút suối cười :
Anh lắm ! Đây sắc nắng hồng tươi,
Quê anh đó chứ ! Và, em biết,
Anh vẫn là anh kiếp thứ mười !

Lâm SINH với TỬ, Á thành ÂU ?
Mới rõ tình Thơ ý Vẽ sâu !
Hơn cả trái tim rừng Biều-tượng ;
Bên-kia-thề-giới nghĩa gì đâu !

Công-chúa MUỖI-LĂM chẳng bỏ ngôi,
Ra đi là để tới đây thôi ?
Cùng ta xum họp muôn ngàn kiếp,
Chỗ hết Thời-gian, đích phản hồi ?

Ta ngập ngừng toan hỏi lại nàng,
Ngây thơ đã tiếp cười vang.
Hỏi thanh có họa mi chen khúc,
Và cả trời xưa cặp Phượng-Hoàng.

Câu-hỏi lưng chừng, lớp sóng Yêu
Xô nghiêng về tận bên Lam-kiều.
Nhạc đâu huyền thoại mưa vàng đỏ ?
Lệnh MIỄN-CHẤU hay lệnh THIẾT-TRIỀU ?

Nàng uốn mình tơ dưới áo lông :
Sông XANH nào có khác sông HỒNG !
Núi ĐEN núi TRẮNG nguyên là một,
Kiếp-thứ-mười sao chưa cảm thông ?

CẨM THÔNG? Hai chữ nhớ thương đầy!
Thi-Họa duyên nào gốc ở đây?
Ta vội mở trang Tình-sử cũ,
Ôi, màu vẽ Tuyết, ý thơ Mây!

Tình-sử ai ghi? chuyện xứ nào?
Mộng vàng đôi lứa sẽ ra sao?
Tay nâng trang sách, ta nhìn xuống;
Nàng chợt như tia nắng rụng vào!

Thẻ-nhập rồi trang sách trắng ngà
Ôi Nàng! sắc giấy hiện màu da.
Đường cong tuyệt bút dẫn thu nhỏ
Năm gọn trong muôn nét kỷ hà.

Chẳng chút hồ nghi, ta xé đôi
Trang minh họa ấy để vẽ ngôi.
Vi THƠ đến lúc nguyên hình MỘNG,
Uy lực Không-gian đã hết rồi!

Nét vẽ cuống dâng tóc bạch kim,
Giòng thơ đập loạn tiếng con tim.
Nàng ôi! TÌNH một phương không đáy,
Ta phải làm ra đáy để tìm!

Quên hết ngôn từ, chữ với câu,
Vẫn phai theo bóng, nét theo màu.
Dư âm Thi-Họa riêng còn chút :
CÔNG CHÚA MƯỜI LĂM NÀNG Ở ĐÂU ?

Sài Gòn 1967

bông vàng hoa tím

*Hà-Nội xưa đưa NÀNG đi thi,
Có chàng thư-sinh tình rất si.
Cài hoa lên tóc còn buông xõa
Chàng nhủ người-yêu : Chớ sợ gì!*

*Hoa này, anh đã mất nhiều công
Chọn ở Hàng-Bài, em biết không ?
Đề khó đèn dầu hoa cũng thuộc,
Rắc hoa đầy giấy gộp là xong....*

Nàng vui như Tết, vào sân trường,
Hy-vọng bay theo lòng ngát hương.
Chàng đợi NÀNG trong rừng Bách-Thảo,
Như trong huyền thoại của Đông-Phương.

Đưa nhau riu rít đón nhau về,
Ngày lại ngày... cho tình càng mê.
Bài Sĩ-Địa hay bài Vạn-Vật
Cũng đều tươi nét hoa « Pensée »!

Đường lên Hàng-Quạt gió say reo;
Cửa-Bắc giờ đây bằng sắp treo.
Dựa sát vai chàng, hơi thở gấp,
Ôi, NÀNG cảm động biết bao nhiêu!

Người đi xem bằng mới lơ thơ,
Nắng sớm đùa trên cỏ nhòn nhơ.
Chàng dỗ dành : Em đừng nghĩ quẩn !
Yêu nhau, thì có trượt bao giờ !

Kia rồi: Hương phấn đã truyền tin!
Đôi lứa mừng, quên cả giữ gìn.
Tay khoác tay nhau làm cánh bướm
Song song, lìa sóng cỏ, bay lên.

Chợt nghe thiên hạ bảo thăm nhau:
Người-đẹp-Hàng-Gai lại đổ dầu!
Chàng ghé bên tai NÀNG, riều cợt:
Áo hồng như thê áo cô-dâu!

NÀNG xem hoa nở đúng tên NÀNG
Rối mồm cười: Thôi, kệ bằng vàng!
Anh hãy cắt bài-thơ-áo-tím
Cho em mặc nhé! Rât thời-trang!

Sài Gòn 1967

Gấm hoa

Trời Cờ-Đô cao vút
Tuổi mười-lăm hai-mươi.
Em là gái Hàng-Cân Hàng-Bút
Thăng-bằng muôn nét thắm tươi.
Anh là gã thư-sinh Rừng-Bách-Thảo
Giữa cỏ cây muông thú gọi tên người.
Tiếng bay xuống tận phố-phường đông-đào
Chen cánh hoa xoan hoa gạo
Rèm tơ ý nguyệt đầy vơi.
Cân nào không rung chuyền ?
Bút nào không tơ-bời ?
Chim xanh qua lại muôn ngàn chuyền
Bao nhiêu là ANH ƠI, EM ƠI....
Gặp nhau lời vẫn ghen lời
Đón đưa buổi học xa vời bước chân.

Hồ-Tây Bách-Thảo nước hương-lân
Hàng-Bút Hồ-Guôm cũng rất gần
Anh có mơ hoa Em mộng gấm
Đôi hồ soi đã tỏ mười phân.

Lệ tương-tư lại bao lần
Cả hai cùng gọi vào thân-phận hồ.

Dịu hiền gương mặt Cờ-Đô
Thoát thôi gọn sóng diên rõ nhớ thương.

Trăng nhà ai tròn khuyết
Thời-cơ giờ nhiều-như-ong
Hà-Nội thắt vòng đai tuề-nguyệt
Em nghe sầu rồi tơ vương.
Trời Nam-Định Thái-Bình rung sấm sét
Anh lang-thang lòng đứt cỏ uyên-ương.
Sừng-sừng, dựng bức thành mây lửa dẹt
Xa cách hơn bao giờ hết
Non Nùng cầm-địa một phương.

Vuốt đầu xuyên chiến-lũy ?
Cánh đầu vượt sa-trường ?
Tìm nhau trong khói men cuồng-túy.
Nửa giấc mảnh Tương loạn sóng Tương.
Quê tình hoang đảo mờ sương
Chiêm-bao càng khổ chiều giương phong-ba.

Hồ Kiếm Hồ Tây vẫn đậm-đà.
Quanh hồ đâu chẳng âm hơi ca
Riêng cầu Thê-Húc son thêm lợt
Đê Cổ-Ngư thêm lạnh tiếng gà.
Em giai-nhân dẫu không già
Anh thi-nhân dẫu không nhà càng thơ
Nhưng thương cho mộng cùng mơ
Gằm hoa đèn thề ai ngờ nổi trôi.

Bền xưa vừa trở bước
Sông núi đã chia rồi.
Em ở lại sấu gương tui lược
Bổ-hòn kết đặng hoa môi.

Anh ra đi, cánh phiêu-hồng tròn tuyết
Hay cánh thiên-nga tròn vạc dầu sôi?
Cũng có khác gì đâu; Trăng vẫn khuyết
Đời vẫn gán thêm cửa huyệt
Men chiều khói sớm đơn côi.
Nắng nào không xao-xuyến?
Mưa nào không bồi-hối?
Tiếng-kêu ném ngược đường kinh-tuyền
Chỉ thấy vòng quanh trở lại thôi.

Biết chăng? Còn khúc «Gọi đôi»
Còn chim Phượng ấy dành ngôi cho Hoàng.

Trái-Đất rơi hôm nào vỡ toang
Giữa muôn tia tím ánh hồng loang
Thịt xương tro bụi không phân biệt
Anh sẽ dịu em mắt mờ choàng.

Địa-Cầu quá nửa đi hoang
Còn đây một mảnh sáng choang nụ cười
Mơ hoa mộng găm bưng tươi
Một hành-tinh-mới, hai người-yêu-xưa.

Sài-đô 1967

Thi bản trong
ĐỜI VẮNG EM RỒI SAY VỚI AI?
 của Vũ - hoàng - Chương

	Trang
LỜI TÁC GIẢ	9
Phần thứ nhất : TUỔI HỌC TRÒ	11
1— ĐẾN KHÚC QUANH RỒI	13
2— CŨNG VÌ EM	17
3— TÌNH THỨ NHẤT	25
4— MÀU SAY	27
5— CÒN NHỚ HAY QUÊN	30
6— IM LẶNG	32
7— DỌC ĐƯỜNG HOA NỞ	34
8— TRỜI NƯỚC TỈNH ĐÔNG	36
9— ĐI THI	38
10— ĐÌNH CHÓT VỐT	42
11— NHỚ THIU	46
12— BA CHỮ MÊ HOẶC	52
13— GỌI LÒNG KIẾU	60
14— QUAY VỀ	62
15— GIẤC MỘNG ĐẦU	64
16— BÀN TAY VẦN ĐIỆU	70
17— RẰNG THỰC RẰNG HƯ	71

Phần thứ hai : TỪ ĐẤY VỀ SAU	73
18— NỬA ĐÊM TRỪ TỊCH	75
19— TRÁCH GÌ AI.	78
20— MỘT BÀI THƠ	81
21— MAI TRẮNG	83
22— MỘNG GIAO-ĐÀI	84
23— TÂM SỰ MỘT NGƯỜI	86
24— CỒNG CHÚA PARIS	89
25— EM CHỈ LÀ MÂY.	93
26— YSA	96
27— MÂY SỐNG TÌNH THƠ	100
28— MỘNG CHIM LIỀN CÁNH	103
29— DUYỆN MÙA LOẠN	106
30— CẢNH MAI TRẮNG MỘNG.	108
31— MỘT PHIẾN U HOÀI.	111
32— CÒN ĐÁU VỌNG-CÁC	113
33— GIẤY PHÚT NGỒI NGÀNG	116
34— CỒNG CHÚA MƯỜI LĂM	122
35— BẢNG VÀNG HOA TÍM	133
36— GẮM HOA	136

NHÀ XUẤT BẢN
XUÂN THU

P.O. Box 97
LOS ALAMITOS, CALIFORNIA 90720
(213) 430-5115 & 430-3828

Trân trọng giới thiệu một tác phẩm có giá trị do kết quả công phu sưu tập nhiều năm:

★ **CỔ
VĂN
TRUNG QUỐC**

— do *Nguyễn Hiến-Lê*
tuyển dịch và chú thích

— GIÁ: \$15.00

Với nội-dung :

- Gồm 101 bài văn thơ trích trong kho tàng Cổ Văn Trung - Quốc trải qua các thời-đại : Xuân-Thu, Tần, Hán, Tấn, Đường, Tống, Minh.
- Những áng văn kiệt-tác của các văn-nhân nổi tiếng như MẠNH-TỬ, TRANG-TỬ, TƯ-MÃ-THIÊN, HÀN-DŨ, BẠCH-CƯ-DỊ, TỐ-THỨC, VƯƠNG-AN-THẠCH, v. v...
- Nguyên văn đã hay, văn dịch cũng không kém phần chính-xác, sáng-sủa, lưu-loát, ý văn lại càng nổi bật qua các lời chú-thích.
- Đầy đủ nguyên-tác bằng Hán-văn có phiên-âm để tiện tra cứu tham-khảo.

✻ **CÓ BÁN Ở CÁC HIỆU SÁCH LỚN TOÀN QUỐC** ✻

Trong loạt sách về "Nữ Hoàng"
XUÂN THU đặc biệt giới thiệu :

Võ Tắc Thiên

- Một nhan sắc diễm tuyệt.
- Một nết sống căng tròn,
- Một huyền thoại dâm loạn,
- Hay một thiên tài chính trị?

Vị Nữ Hoàng có một không hai trong lịch sử Trung Quốc và cả nhân loại đã được sử gia uyên thâm (Nam Cung Bắc) dày công sưu khảo, **Phương-Thảo** chuyển ngữ.

xuân thu

P.O. Box 97 LOS ALAMITOS, CALIFORNIA 90720

(213) 430-3828

NHA XUẤT BẢN

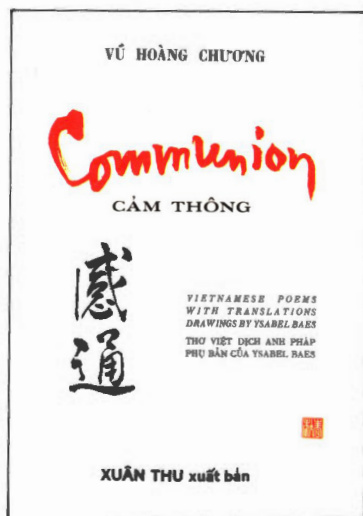
XUÂN THU

P.O. Box 97

LOS ALAMITOS, CALIFORNIA 90720

(213) 430-5115 & 430-3828

Sách đã phát hành

GIÁ: \$6.00

GIÁ: \$6.50